

[Schovelin.]

ikke ønsker at være Fagforeningsslaver — altsaa: uden at Fagforeningerne, som disse Mennesker falder i Ryggen, „maa røre det mindste ved dem“. Det er altsaa det, man er krænket over; man har en Følelse af, at efter denne Lov kan man ikke „røre det mindste ved dem“. Det er jo et yndigt Udtryk — et yndigt Udtryk: man vil bare have Lov til at „røre lidt ved dem“, som er selvstændige, som vil staa udenfor Organisationerne, som vil gaa deres egne Veje. Det minder mig fuldstændig om et gammelt Billede i „Punch“, hvor man saa en stakkels lille Fyr, som var blevet ynkeligt massakreret, begge Øjne var blaa, og Næsen drev af Blod, og saa stod der en vældig Kæmpe overfor ham og sagde: „Tak du din Gud, at du er faldet i et dannet Menneskes Hænder, ellers var du rigtig blevet boykottet“. Der har maaske det ærede 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) en ganske god Forklaring paa, hvad „Boykotning“ vil sige; det er altsaa noget endnu værre. Men de, som ikke vil boykotte, behøver aldeles ikke at være bange for denne Lov, og naar det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds sagde, at det, jeg ønskede at faa frem, var den gamle Liberalisme, den stærkestes Ret til at udnytte den svage, saa vil jeg svare: Nej, det er lige omvendt, det, der skal beskyttes, er den svages Ret til ikke at blive overvældet af en Organisation. Jeg har ikke talt alene om Arbejdernes Organisationer, men jeg har udtrykkelig sagt, at *hele Samfundet* lider under et Overmaal af Organisation. Ganske vist, det vil jeg bekende, staar Arbejdsgiverne i den Henseende anderledes i den offentlige Bevidsthed end Arbejderne. De er blevet tvunget ind paa det, fordi Tryk avler Modtryk; de er blevet tvunget ind paa at anvende, om end langt fra de samme saa dog i visse Maader tilsvarende Metoder. Men ve den, fra hvem Forargelsen kommer. Hvis virkelig Fagforeningsorganisationerne vil tage Skeen i en anden Haand, hvis man loyalt vil rette sig efter denne Lov og opgive al Boykotning, saa tør man ogsaa være overbevist om, at Arbejdsgiverne vil vende tilbage til de Metoder og hele den Maade at tage denne Sag paa, som nu en Gang ligger naturligt for dem.

Det, der stadig vender tilbage som et fast Punkt i alle socialdemokratiske Taler, er den Tvangsforestilling eller den fikse Idé, at man altid vil Lønningerne til Livs. For det første vil jeg hertil sige, at det dog vist havde været en klog Arbejderpolitik, om man havde resigneret noget

med Hensyn til Lønningerne og derved skabt Beskæftigelse for Tusinder af arbejdsløse; det er overhovedet ingen god Arbejderpolitik at fastholde et Lønningsniveau fuldstændig stift. Men dernæst vil jeg minde om, at det var det socialdemokratiske Ministerium, der gennemførte Parikronen, og det skete under den Forudsætning fra alle Partiers Side — ellers var man jo ikke gaaet ind paa det —, at dermed skulde hele Prisniveauet forandres, saaledes at det svarede til Parikronen; men saa er der sket det, at medens ellers alt efterhaanden er blevet stemt ned og alle er blevet tvunget til det, har Arbejderne strittet imod og holdt fast paa deres. Dette er fra Arbejderorganisationernes Side overfor selve det, der er sket, at spille falsk Spil.

Hauch: Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) var saa venlig i Forgaars at henlede min Opmærksomhed paa, om det ikke kunde give Anledning til en vis Betænkelighed hos mig, at jeg i en Situation som denne var enig med den ærede Ordfører for det konservative Parti og med „Jyllandsposten“. Jeg kan berolige det ærede Medlem med, at det ikke i mindste Maade skaber Ængstelse hos mig, for jeg er fuldkommen overbevist om, at det, der er det tilgrundliggende for Gennemførelsen af dette Forslag, er rigtigt, og naar det er Tilfældet, ønsker jeg den størst mulige Tilslutning til Lovforslagets Gennemførelse.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem og hans Parti maatte have det saadan, at naar de er sammen med Socialdemokraterne, føler de sig betryggede i Henseende til Spørgsmaalet om at være inde paa Frihedens Vej. Hvis det er Tilfældet, vil jeg sige til det ærede Medlem, at der *var* maaske en Gang; det er muligt, at der *var* en Gang, men det er ikke mere Tilfældet. Det nuværende socialdemokratiske Parti er jo i ganske overordentlig ringe Grad et Frihedsparti. Det er et Fagforeningsparti, et Parti, som retter sig efter de Anskuelser, som Flertallet indenfor Fagforeningerne har om Tingene, og jeg vil gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg tror, han skulde se hen til den Omstændighed som en Fare for hans Parti og Partiets Eksistens. Naar det ærede Medlem vil give sit Parti den Medicin, som findes paa de socialdemokratiske Flasker, i Henseende til Spørgsmaalet om Frihed, kunde jeg meget godt tænke mig, at de, der nød denne Medicin, vilde opdage, at den slet ikke stod i Forhold til